

- Անապատի նաև, ի՞նչու չես խնդար բնաւ:
- Անապատի մէջ մարդ ի՞նչի վրայ կրնայ խնդալ:
- Եւ սակայն հիմա անապատի մէջ չես, այլ ապատի, ահա մարդիկ կան շուրջդ...
- Մարդոց հոգին անապատ չէ՞ միթէ: Առանց ովասիսի:
Փիղի մը առջեւ էի.
- Հին դարերու գրահակիր, ի՞նչու չես խնդացած ամբողջ կեանքիդ մէջ:
-խնդալու համար պետք է դեմքին դնդերները եւ հոգիին թելերը կակուղ ու առածգական ըլլան: «Մարդ» կոչուած հրեշը կարծրացուցած է իմ մէջս ու իմ վրաս ամէն բան:
Կենդանաբանական պարտեզէն դուրս ելայ եւ ուղղուեցայ դէպի դաշտ մը: Այնտեղ կային կովեր, եզեր ու ոչխարներ: Աղաղակեցի.
-Ընտանի կենդանիներ, ըսէք ինձի, ինչո՞ւ խնդալու սովորութիւնը չունիք:
Անոնք պատասխանեցին.
-Մեր այսօրը տխուր է, մեր վաղը մռայլ է: Ինչպէս կրնանք խնդալ: Տաժանքը եւ սպանդանոցն է մեր բաժինը: Ի՞նչպէս կրնանք խնդալ:
-Մարդուն պէս հերոսական եղէք: Ժպտեցէք տառապանքին մէջ անգամ: Տուայտեցէք՝ ժպտելով ու մեռէք՝ ծիծաղը ձեր շրթունքին վրայ:
-Մենք աճպարարներ չենք:
Մօտեցայ ձիու մը եւ ըսի.
-Գեղեցիկ ձի, ի՞նչու չես խնդացած, չես խնդար ու պիտի չխնդաս: Ժպիտ մը գոնէ:
-Վրաս՝ մարդ, ետիս՝ մարդ, առջիս՝ մարդ: Ի՞նչպէս խնդամ: Դուն ճիւղաւորով պաշարուած եթէ ըլլաս, կրնա՞ս խնդալ:
-Մարդիկ, սակայն, քեզ շատ կը սիրեն:
-Աստուած ազատէ մեզ մարդէն ու անոր սերէն:
Էշու մը մօտեցայ.